

Sayın Heyet,

Anayasa ihlâl edilerek 10 Eylül 2016'da gözaltına alındım.

Gene Anayasa ihlâl edilerek 22 Eylül 2016 tarihinde tutuklandım. Anayasa Mahkemesi Genel Kurulu'nun önünüzdeki mevcut dosyayı son haliyle inceleyerek, yineliyorum, "önünüzdeki dosyayı en son haliyle" inceleyerek ve "delil" diye ortaya konanlarla, bırakın "mahkumiyeti," gözaltına bile alınamayacağımı, üç temel hak ve özgürlüğümün ihlâl edilerek yasal olmayan bir şekilde mağdur edildiğimi karara bağlamasına rağmen Anayasa çiğnenerek önce tahliye edilmedim, sonra da birebir aynı dosya ile "ağırlaştırılmış müebbede" mahkûm edildim.

Cumhuriyet tarihinde ilk kez birinci derecede bir mahkeme Anayasa Mahkemesi Genel Kurul kararını dinlemedi, Anayasal suç işledi.

Anayasa'nın 153. maddesinin bağlayıcı hükmüne rağmen beni tahliye etmedi, altı ay daha gayri meşru bir şekilde hapiste kalmama neden oldu. Hürriyetimi gasp etti.

Daha sonra da mevcut dosyayla gözaltına dahi alınamayacağımı hem Anayasa Mahkemesi Genel Kurulu hem de Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararıyla saptanmış olmasına rağmen "iki yazı bir yoruma" ağırlaştırılmış müebbet kararı vererek Anayasa'nın 19., 90. ve 153. maddelerini görmezden geldi.

Sayın Heyet,

Birazdan teker teker iddiaları çürüterek haklılığımı hukuksal bir karara dönüştüren Türkiye'nin en yüksek mahkemesi ile Avrupa'nın en yüksek mahkemesinin kararlarını okuyarak içinde bulunduğumuz durumu bir kez daha arz edeceğim.

Şayet hukuk var ise bu mahkeme kararlarının bir anlamı olacak, yok daha önceki durum ediyorsa, "iyi saatte olsunlar" yine bildiğini okuyacak.

Şunu da arz etmek isterim, şimdi tekrar yargılama yapma kararı alan mahkemeniz Anayasanın emredici hükmü gereğince beni 27 Haziran'da tahliye etti.

Tensip zaptından kararınızı hatırlatmak isterim:

"Sanık Mehmet Hasan Altan hakkında Anayasa Mahkemesinin 2016/23672 başvuru 11.01.2018 tarihli karar ile başvuruda bulunan Mehmet Hasan Altan'ın

kişi hürriyeti ve güvenliğinin ihlâl edildiğine karar verildiği, bu kararın kesin olduğu, Anayasamızın 153/6 maddesi gereğince Anayasa Mahkemesi kararlarının yasama, yürütme ve yargı organlarını, idare makamlarını, gerçek ve tüzel kişileri bağlar hükmüne amir olduğu ve 6216 sayılı Anayasa Mahkemesi'nin Kuruluş ve Yargılama Usulleri Hakkındaki Kanun'un 50/2 maddesi gereğince hak ihlâli olduğunun tespit edilmesi halinde bu ihlâlin sonucunun ortadan kaldırılması gerekeceğinden bağlayıcı nitelikteki bu kararın dikkate alınarak Bİ HAKKIN TAHLİYESİNE" karar verdi.

Anayasa'nın bağlayıcı hükmü nedeniyle tahliye edilmeme rağmen gariptir bu duruşmanın savcısı o zaman da o karara itiraz etti, bu itirazı önce mahkemeniz, daha sonra da İstanbul Bölge Adliyesi 3. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından ret edildi.

Beni "kişi hürriyeti ve güvenliğimin" ihlâl edilmesi nedeniyle tahliye ettiniz.

Bu, suçum olmadığı halde tutuklandığım anlamına geliyor. Suçum olmadığı halde beni gözaltına alan, buna onay veren, tutuklayan, her ay matbu kağıtlarla tutukluğun devamını sağlayan, sonra yargılamış gibi yapıp yargılamayan ve Anayasanın 26. ve 28. maddelerini de ihlâl ederek, iki yazı ve bir yorumdan "cebir ve şiddet" çıkararak beni ağırlaştırılmış müebbede mahkûm eden insanlar var.

Anayasa'nın 19/3 maddesinin ihlâl kararı "suçluluğum hakkında belirti bulunmamasına" rağmen tevkif edildiğimin tescili anlamına geliyor.

Anayasa Mahkemesi Genel Kurul kararı mahkemenizce kabul edildi.

Nitekim bu ihlâl nedeniyle devlet de bana tazminat ödedi.

Her şey ortada ve çok berrak.

Gelin görün ki 21 Eylül günkü duruşmada savcı, tüm bunlar yokmuş gibi aynı 26. Ağır Ceza tavrıyla, birazdan cümle cümle sorgulayacağım, anlaşılması zor bir anlatım ve yaklaşımla benim yeniden "müebbet hapse" çarptırılmamı istedi.

Hukuken böyle bir şey olabilir mi?

Sayın Heyet,

Hukuk devleti, sorumlu makamlarda oturanların anayasayı, Anayasa Mahkemesini, Yargıtay'ı, ceza muhakemeleri usul kanunu, kısacası tüm

hukuksal birikimi istediği zaman yok sayacağı bir devlet midir? Naçizane ben pek sanmıyorum.

Ancak Şunu söylemeliyim: 10 Eylül 2016'dan beri yaşadıklarım adına yeniden Őüpheye düştüm.

İki yıldır sanki yargının içinde gizli örgüt mantığıyla hareket eden bir küçük grubun, tüm anayasal meşruiyeti, hukuk devletinin kural ve kurumlarını yok sayarak, bunları tümüyle bir yana fırlatıp İstiklal Mahkemeleri veya Yassıada Mahkemeleri anlayışına geri dönerek hukuk tanımayan bir yargı mekanizmasını "siyasal giyotine" dönüştürmek istediği izlenimine kaplıyorum.

Umarım bu sadece bir vehimdir.

Sayın Heyet,

Savcının, 21 Eylül'de yukarda anlattığım anayasal süreci yok sayarak, yeniden "müebbet hapis" istediği "mütalaasına" dönmek istiyorum:

Mütalaa Şöyle bir cümle ile başlıyor:

"İstanbul Bölge Adliye Mahkemesi 2. Ceza Dairesince duruşma açılarak yargılama yapıldığı ve bu yargılama, duruşma açılması sonucunda duruşmada tespit edilen hususlarla birlikte sanıkların ilk derece mahkemesince yapılan ve hüküm altına alınan karara karşı sanıkların istinaf taleplerinin esas hakkında reddi gerekeceği düşüncesindeyiz, Şöyle ki, TCK 309/1 kapsamındaki suç yönünden değinilmesi yönünden bir kaç husus vardır, Şöyle ki suçun maddi bir neticesi bulunmamaktadır,"

"Maddi bir neticesi" olmayan suç nasıl oluyor?

Ardından da Şöyle bir cümle geliyor;

"Anayasada öngörülen ve korunan değerleri tehlikeye koyabilecek Şekilde icra hareketlerine başlanıldığı"

Nerede başlamışım, nasıl başlamışım? Bunun kanıtı nedir?

Anayasa Mahkemesi'nin "kanıt yok" dediği dosyada savcı hangi kanıtı, nasıl buluyor?

Sonraki cümle de hukuk açasından çok vahim:

“Somut olması gerekmeseyse bile soyut bir tehlikeye yönelik olması,”....

Somut olmayan, soyut tehlikeye yönelik bir suç ne demek? Hukukun neresinde, hangi mevzuatta, böyle bir suç tanımı var mı? Yoksa öcü masalı mı?

“İlk dereceli mahkemesinde gerekçede gösterildiği gibi elverişli hareketlerle icra aşamasına sanıkların geçtikleri, suçun hazırlık hareketlerinden çıktıkları,”...

İlk derece mahkemenin gerekçesinin neresinde, nasıl, hangi hukuksal zemine dayanılarak gösterilmiş? Savcı, gerekçede olmaya şeyleri var gibi göstermeye uğraşıyor.

İcra aşamasına geçmek, suçun hazırlık hareketlerine geçmek...

Belgesi, kanıtı, somut olgu nerede? Nasıl geçmişim?

Acaba savcı açısından, sekiz yıl önce, 2010 yılında Star gazetesinde başyazı olarak yazdığım ve hiçbir hukuksal takibata uğramayan bir yazı “tank birliği,” televizyon programında suç niteliği taşımayan bir iki cümle “F-16”, lanet darbe girişimi ardından yazılan bir diğer yazı da “sümgü tak” emri anlamına mı geliyor?

Yazıları silah olarak mı görüyor? Böyle bir değerlendirmenin Anayasaya aykırı olduğunu bilmiyor mu?

Vahamet devam ediyor;

“silahlı terör örgütünün ki düzenlenen iddianamenin kapsamı ve gerekçe de gösterilen terör örgütünün nitelik ve amaçları karşısında bu örgütün darbe planını icraya konulmaya başlanılarak fikri aşamadan icra aşamasına geçildiğinin kabulü,”

Darbe planını icraya koymaya başlamışım, fikri plandan icraya geçmişim...

İddianamede yer alan sekiz yıl arayla yazılan iki yazı ve her Perşembe akşamı yapılan haftalık bir yorum programında sarf edilen bir iki cümle ile “fikir planından icraya” geçmişim. Bu, düşünceye, fikre, ifadeye, basın özgürlüğüne kelepçe vurma çabasıdır.

Öyle olmasa Anayasa Mahkemesi Genel Kurulu, bana zulüm edenlerin anayasayı çiğnediğine hükmetmezdi. Mahkemelerin fikir, düşünce ve basın özgürlüğümü ihlâl ettiklerine karar vermezdi.

309. maddeyi hiç mi okunmadı? Madde nasıl başlıyor?

“Cebir ve şiddet kullanarak” diye başlıyor, yani cebir ve şiddet, ikisi bir arada olacak. Yazı ve yorumu “cebir ve şiddet” sayan bir anlayışla mı karşı karşıyayız? Galiba tam da bu.

Savcının yok hükmünde saymak istediği Anayasa Mahkemesi Genel Kurulu kararının ilgili bölümünü birazdan okuyacağım.

Böylesine afaki suçlama cümleleriyle insanların yaşamlarının yok edilmek istendiği bir hukuk nerede var, bu nasıl bir şey? Savcı kanıtsız, belgesiz, hiçbir somut olgu olmadan, AYM Genel Kurulu ve AİHM kararlarını yok sayarak, idam suçu olsa benim idamımı isteyecek. Hukuk kayboldu, vicdan da mı kalmadı?

Hukuk adına kamu görevi mi söz konusu, kişisel bir husumetin mantık ve yasa dışı patlaması mı ?

Mütalaa cümlelerini okumaya devam ediyorum:

“suç için plan ve hazırlık yapma olarak nitelenecek hareketin bu aşamadan çıkarak TCK 309 da ön görülen icra hareketlerine dönüştüğü”

Yani “cebir ve şiddete” yönelmiş... Savcı, yazı ve yorumu “fiziki/maddi cebir” sayıyor. Hukuk açısından böyle bir yorum, muhakkak ki ilgilenen herkesin çok dikkatini çekecek. 2018 yılında fikir ve düşünce özgürlüğüne “cebir ve şiddet” yakıştırmaları ilerde hiç şüphesiz kara sayfalar olarak anımsanacaktır.

Bu mütalaaı okumaya devam edeyim;

“sanıkların eylemlerinin ağırlığı, yönü, içeriği, elde edilen deliller terör örgütü mensupları tarafından veya örgüt adına yapılan açıklamalar ve bunun örgütün faaliyetleri kapsamında işlenen suçlar olarak amaç suç olarak TCK 309’daki suçun unsurlarının oluştuğu,”

Savcı “Elde edilen delillerden” söz ediyor.

Savcı “terör örgütü mensubu tarafından veya örgüt adına yapılan açıklamalar” dan söz ediyor.

Nerede bu deliller?

Nerede bu açıklamalar?

Somut kanıt, belge, delil olmadan yorumsal ve kurgusal yargılama dönemine mi geçtik?

Ceza Muhakemeleri Yasası “uykudan önce çocuklara masallar” kitabı mıdır?

Nasıl bir hukuk anlayışı ile karşı karşıyayız?

Müthiş bir suçlama daha var:

“TCK 309 daki kast unsuru yönünden sanıkların terör örgütü adına hareket ederek bu silahlı terör örgütünün TC Anayasası'nı cebir ve şiddet kullanarak değiştirme amacına yönelik olarak vahamet arz eden olayları gerçekleştirdikleri,”

Hukukun temel prensiplerini yok saydığınız, kendinizi hukuk çerçevesi içinde kalmak zorunda görmediğiniz vakit bu ağır ithamları herkes herkese yapar.

Mahkemenin keyfi ve afaki salvolardan farkı delile, belgeye, kanıta, hukuka, yargılama usullerine uymasındır. Ortada böyle bir durum var mı?

Ve geldik mütalaanın “muhteşem” finaline.

“sanıkların sübutu kabul olunan eylemlerinin amaç suçun işlenmesi doğrultusundaki örgütsel bağlılık ile ülke genelindeki organik bütünlüğe göre amacı gerçekleştirme tehlikesi yaratabilecek nitelikte olduğunun belirlendiği, kovuşturma sonuçlarına uygun şekilde ilk derece mahkemesince de suçun vasfının yerinde tayin edilmiş olduğu,”

Hukukun temel prensibi, “cezanın şahsiliğidir”...

Halden mal alır gibi toptan, tüm sanıkları birden hedef alan, şahsi hiçbir ayrıma gitmeyen, toptancı ve mesnetsiz suçlama cümlelerinin hukuksal bir içeriği, özeni ve ciddiyeti var mı? Böyle bir mütalaa olabilir mi?

Bu mütalaada beni çok şaşırtan bir husus da, yukardaki cümlelerin ardına savcının koyduğu, kaynak gösterdiği Yargıtay kararının niteliği oldu.

Savcının kaynak gösterdiği kararın fotokopisi elimde. 15 Temmuz 2016 lanet darbe girişiminden çok önce verilmiş bir karar...

Ama kararın hayrete düşüren yanı bu değil, hayrete düşüren yanı artık yürürlükte olmayan, dolaşımdan kalkmış olan Türk Ceza Kanunu'nun eski 146. maddesini içermesi.

Beni 309 ile suçluyor, hayatımı tümünden karartmak istiyor ama eski 146. maddeye yönelik bir Yargıtay kararı gösteriyor. Çünkü 309. Madde çok açık, “cebir ve şiddet”.... Laf değil, “cebir ve şiddet”i ispat edeceksin.

Durum fazlasıyla garip değil mi?

Kanlı ve vahşi darbe girişimin ertesinde gene Yargıtay 16. Ceza Dairesinin 309 ile ilgili birçok içtihat olmuş kararı var. Savcının bunları kullanması gerekmez mi? Tedavülden kalkan maddeler üzerinden kendine destek arayacağına, son kararları kullanması daha sağlıklı, mantıklı, normal ve hukuksal olmaz mıydı?

Ben, hem de 309. maddeyle ilgili, çok daha yeni, 15 Temmuz sonrası Yargıtay 16. Ceza Dairesi'nin 14.07.2017 tarihli 2017/1443 Esas 2017/4785 sayılı içtihat niteliğindeki kararını bir katkı olarak bir kez daha anımsatmak isterim;

“...Meclis çalışmaları sırasında bu görüşten vazgeçilerek yasa metninde açıkça “cebir ve şiddet “unsuruna yer verilmiş, cebirin de fiziki/maddi cebir olduğu gerekçede açıklığa kavuşturulmuştur.

Manevi cebir kavramı, me'haz kanun bakımından Faşizmin, Türk Ceza Hukuku yönünden ise meşru siyasi iktidarın yargılanmasına gerekçe arayan 27 Mayıs 1960 darbesinden sonra o gün iktidarda olanları yargılamak amacıyla kurulan Yüksek Adalet Divanı'nın eseridir. (Bkz. madde gerekçesi ve Prof. Dr. Doğan Soyaslan, Ceza Hukuku Özel Hükümler, Güncelleştirilmiş 11. Baskı Syf. 779, 780, 781, 782)

Bu nedenledir ki, özgürlükçü çağdaş demokratik hukuk devletinde bu görüşün savunulabilir bir tarafı yoktur.”

Bu Yargıtay'ın 309 ile ilgili kararı, savcı mütalaasının aşağıdaki cümlesini de kendiliğinden boşa çıkarıyor. Cümleyi okuyorum:

“Yine Anayasayı ihlal suçunun varlığı için eyleme salt teşebbüs edilmesi yeterli görülmüştür, korunan değer (Bu değerler devlete ait Anayasa da yer alan tüm kurumlardır) önemi ve tehlikenin ağırlığı dolayısıyla bu değerleri cebren değiştirmeye teşebbüs edilmesinin (gerek medya, gerekse başka diğer vasıta ve yöntemlerle) doğuracağı tehlikenin dahi cezalandırılması gerektiği, Yargıtay'ca da kabul edilmektedir,”

Görüldüğü gibi savcının konu ettiği madde 309. madde değil. Yürürlükte olmayan 146. madde...

Özen istemek hakkımız değil mi?

Hukuk istemek hakkımız değil mi?

Dürüstlük istemek hakkımız değil mi?

Sayın Heyet,

Mütalaa ilginçliklerle dolu.

Lütfen bakın, “Sanıkların meydanın çeşitli vasıtalarıyla dile getirdikleri her türlü açıklama ve görüşleri insanları bir darbe tehlikesiyle kişilerin hayat haklarına vücut dokunulmazlıklarına ya da can ve mal varlıklarına önemli ölçüde zarar vermekle tehdit ve şantaj nitelikte olduğunun kabulü gerekir (gerek tv programları, gerek medya unsurları ile darbeyi çağrıştıran reklam vs) bu durumda müsnet suçun cebir unsurunun gerçekleştiği kabul edilmiştir.”

“Her türlü açıklama ve görüşüm”, insanların “hayat haklarına”, insanların “vücut dokunulmazlıklarına”, insanların “can ve mal varlıklarına” önemli ölçüde zarar vermiş...

Nasıl mı?

“Cebir ve tehdit” ile...

Böylece “müsnet suçun,” dikkat edin, “cebir unsuru” gerçekleşmiş...

Açıklama ve görüşü cebir unsuru kabul ediyor savcı. Böylece 309. Maddeyi ve o maddeyi hazırlayan Parlamento'nun iradesini yok sayıyor.

Sayın Heyet,

30 bin üniversite öğrencisinin yetiştirilmesine katkı sağlamış, otuz yıllık bir akademisyen, 27 yıllık profesör, 40'a yakın kitabın yazarı olarak hukuk diye sunulan bu izan dışı durum karşısında savunma yapma mecburiyetinde bırakılmış olmamdan dolayı hicap duyuyorum. Ne diyeyim?

Mütalaanın toptancı tavrının delilsiz suçlamaları şöyle devam ediyor:

“Böylece sanıkların işledikleri suçun soruşturma ve ilk derece mahkemesince yapılan kovuşturma evresinde dinlenen tanık, gizli tanık beyanları, soruşturma evresinde aldırılan MASAK raporları yine soruşturma evresinde kolluk tarafından tanzim edilmiş olay ve yakalama tutanaklarına, arama, el koyma tutanaklarıyla el konulan CDler üzerinde yaptırılan bilirkişi incelemeleri sonucunda sunulan raporlara, başka dosyalarda iddianameye bağlanmış soruşturma, iddianame ve mahkeme kanallarına, HTS raporlarına, durum analiz raporlarına, müzekkere cevapları ve içeriklere, yine sanıkların terör örgütü iltisak raporlarına ve açık kaynak tespit tutanaklarına dayanan somut olguların tespiti ile istinaf duruşmasınca yapılan yargılama sonucunda tüm beyan delil ve

ifadeler karşısında ilk derece mahkemesinin kararındaki isabet aleyhine bir delil bulunmadığı ve ilk derece mahkemesinin kararına karşı yapılan sanıkların istinaf taleplerinin ayrı ayrı esastan reddine karar verilmesi”

Ben hassaten rica ediyorum, lütfen savcı benimle ilgili suç olduğunu iddia ettiği ve ispatlanan delilleri gösterebilirsin...

Benimle ilgili tanık dinlenmedi ki tanık beyanı geçerli olsun? Tanığın 215. sayfadaki yalanlarını gene iddianamenin 212. sayfasındaki resmi iletişim belgeleri yalanlıyor. Mahkeme benimle ilgili tanığı huzura getirirse bunun bir delilini size sunacaktım. Ne tanığı, hangi tanık?

Benimle ilgili bir Masak raporu yok ki... Bunlar doğru şeyler mi, olmayan bir raporu varmış gibi ifade etmek?

El konulan materyal incelemelerinde çıkan bir şey söz konusu değil, dosya önünüzde... Hepsi iade edildi, arabamın bagajında duruyor, isterseniz, izin verin, gidip getireyim. Tüm CD'ler iade edildi. Onları da gidip getireyim. 5 dakika sürmez.

HTS VE DURUM MÜZEKKERELER için de durum aynı...

Nerede bu, “terör örgütü iltisak raporları” ve “açık kaynak tespit tutanakları”,... Benimle ilgili bu paragraf tümünden yok hükmündedir, bu dosyadan da bellidir.

“Somut olgular varmış” demekle somut olgu olmuyor. Somut olgu, hangi somut olgu, bunları bir görsek... Ama iki yıldır göremediğimiz gibi, şimdi de bol kepeçeden lafi var, belgesi yok...

Belgesi, kanıtı, olgusu olmadığını birazdan Anayasa Mahkemesi Genel Kurulu kararıyla da ispat edeceğim.

Sayın Heyet,

Savcı mütalaasıyla ilgili görüşlerimi bitirmeden önce, bir mütalaanın nasıl olmasına dair, 16. CEZA DAİRESİ 2017/2491-2017/5658 20.12.2017 SAYILI KARARI ve aynı içerikte Ceza Genel Kurulu 2013/746-2014/282 sayılı kararını anımsatmak isterim:

“Uygulamada yargılamaya konu olan her suç için Cumhuriyet savcısı tarafından esas hakkında görüş açıklanması ve bu mütalaanın mahkûmiyet yönünde olması durumunda, uygulanması talep edilen kanun ve maddelerinin açıkça belirtilmesi yerleşik ve benimsenmiş bir yöntemdir.

Öte yandan, iddia makamının esasa ilişkin görüşünü anlaşılır ve açık bir biçimde sunmasının savunma hakkının kullanılmasıyla da bağlantılı olduğunda şüphe yoktur.

Zira sağlıklı bir savunma ancak sağlıklı bir iddia üzerine oturtulabilir.

Bu nedenle kamusal iddia makamını temsil eden Cumhuriyet savcısı, karar verilmeden önce, toplanan delillere göre yargılama konusu olan her bir suç açısından esasa ilişkin mütalaasını açık ve anlaşılır bir biçimde ve eğer görüşü mahkûmiyete ilişkin ise mevzuatta yer alan kanun ve maddelerini de göstermek suretiyle açıklamak zorundadır.”

Bu mütalaa bu içtihadı uygun mu? “Toplanan delil” var mı, nerede? Cebir ve şiddet içeren bir eylem söz konusu mu, ya da tersten sorayım, savcının iddiasına uygun “manevi cebir” suçlamasını içeren bir kanun maddesi söz konusu mu?

Sayın Heyet,

Şimdi çok daha esaslı bir konuya geldim.

Anayasa Mahkemesi Genel Kurulu kararını, İstanbul 26. Ağır Ceza Mahkemesinin nihai karar verme aşaması için ara verdiği bir tarihte, 11 Ocak 2018 tarihinde, bugün önünüzdeki dosyanın aynısını inceleyerek açıkladı.

İlk sorum, İstanbul 26. Ağır Ceza Mahkemesi neden beni o gün tahliye etmedi? Neden Anayasanın 153. maddesini çiğnedi, yok sayabildi, yargı tarihinde ilk kez hukuk devleti kavramını yok eden bir suç eylemine imza attı? Bu hukuk ve Anayasa dışı KEYFİ DAVRANIŞ, savcıların konusu mütalaalarında dikkate almaları gereken bir skandal değil midir?

Hürriyeti tahdit edilmiş sanıkları yeniden en ağır ve mesnetsiz iddialarla suçlayacaklarına mahkemelerin Anayasayı çiğnemeleri ile ilgilenmeleri gerekmez mi?

Anayasa Mahkemesi Genel Kurulu, dosyanın son haliyle, ki sizin önünüzde bulunan dosyanın tıpatıp aynısıdır, delil diye sunulanları teker teker inceledi ve suç işlemediğimi, gözaltına bile alınamayacağıma karar verdi. Anayasa'nın 19. maddesinin 3. fıkrasının ihlâl edildiğine karar verdi. Tutukluluğumun hukuki olmadığını tespit etti.

İkinci sorum şu; Hukuki başlamayan bir dava nasıl hukuki devam edebilir? Savcı bu hukuksuzluğu mütalasında nasıl yok sayabilir?

Sayın Heyet;

Yeniden müebbet istendiğine göre, Anayasa Mahkemesi Genel Kurulu'nun kararının ilgili bölümünü okumak istiyorum:

“(2) İlkelerin Olaya Uygulanması

127. Başvurucu 10/9/2016 tarihinde gözaltına alınmış ve 22/9/2016 tarihinde İstanbul 10. Sulh Ceza Hakimliğince sorgusu yapıldıktan sonra tutuklanmıştır.

128. Somut olayda öncelikle başvurunun tutuklanmasının kanuni dayanağının olup olmadığının belirlenmesi gerekir. Başvurucu, FETÖ/PDY'nin medyadaki yapılanmasına 31 Başvuru Numarası Karar Tarihi : 2016/23672 : 11/1/2018 yönelik yürütülen bir soruşturma (bkz. § 13) kapsamında Türkiye Cumhuriyeti hükümetini ortadan kaldırmaya veya görevini yapmasını engellemeye teşebbüs etme ve silahlı terör örgütüne üye olma suçlarından 5271 sayılı Kanun'un 100. maddesi uyarınca tutuklanmıştır (bkz. § 24). Dolayısıyla başvuru hakkında uygulanan tutuklama tedbirinin kanuni dayanağı bulunmaktadır.

129. Kanuni dayanağı bulunduğu anlaşılan tutuklama tedbirinin meşru bir amacının olup olmadığı ve ölçülülüğü incelenmeden önce tutuklamanın ön koşulu olan suçun işlendiğine dair kuvvetli belirtinin bulunup bulunmadığının değerlendirilmesi gerekir.

130. Türkiye'de 15 Temmuz 2016 tarihinde askeri bir darbe girişiminde bulunduğu, kamu makamları ve soruşturma mercilerinin olgusal temellere dayanarak bu teşebbüsün arkasında FETÖ/PDY'nin olduğunu değerlendirdikleri hususlarında bir kuşku bulunmamaktadır (Aydın Yavuz ve diğerleri, §§ 12, 24, 32).

131. Bu kapsamda FETÖ/PDY'nin farklı alanlardaki yapılanmalarına yönelik soruşturmanın yapıldığı ve çok sayıda kişi hakkında gözaltı ve tutuklama tedbirlerinin uygulandığı bilinmektedir. FETÖ/PDY'nin medya yapılanmasıyla bağlantılı olarak yürütülen soruşturmalar kapsamında başvuru hakkında da tutuklama tedbirine başvurulmuş ve kamu davası açılmıştır (bkz. §§ 26, 32).

132. İstanbul 10. Sulh Ceza Hakimliğinin tutuklama kararında kuvvetli suç şüphesinin varlığına ilişkin olarak başvurunun 15 Temmuz 2016 tarihinde darbe girişiminde bulunan FETÖ/PDY'nin yayın organlarında ve bu örgütün amaçları doğrultusunda sürekli olarak açıklamalarda bulunması, böylelikle bu darbe girişimine zemin hazırlaması ve bir televizyon programındaki konuşmasıyla da açıkça darbe çağrısı yapması gösterilmiştir (bkz. § 25).

133. Başvurucunun tutuklanmasına gerekçe olarak gösterilen söz ve konuşmalarının Star gazetesinde 2010 yılında yayımlanan "Balyoz'un Anlamı" başlıklı köşe yazısı , darbe teşebbüsünden bir gün önce Can Erzincan TV'de yayımlanan programdaki konuşması ve kendi İnternet sitesinde 20/7/2016 tarihinde yayımlanan "Türbülans" başlıklı yazısından ibaret olduğu anlaşılmaktadır (bkz. §§ 25, 34).

134. Tutuklama kararında, başvurucunun televizyon programındaki konuşması ve "Balyoz'un Anlamı" başlıklı yazısıyla -soruşturma mercilerince FETÖ/PDY tarafından sahte delillerle kurgulandığı belirtilen- Balyoz soruşturmasını övücü nitelikte beyanlarda bulunarak örgütün amacı doğrultusunda kamuoyu oluşturmaya çalıştığı belirtilmiştir. Buna karşılık söz konusu programdaki konuşmalarda başvurucunun hangi sözlerinin bu mahiyette olduğu açıklanmamıştır (bkz. § 25). İddianamede yer verildiği şekliyle anılan programlardaki konuşmalarda, programın sunucusu olan A.N.I'nin Taraf gazetesinde yayımlanan Balyoz davasına ilişkin haberlerle bağlantılı olarak programın konusu olan A.H.A. hakkında açılan bir davayla ilgili olarak çok sayıda meslek kuruluşunun bir araya geldiğini ifade etmesi üzerine başvurucunun "Dünyadaki, bütün dünyadaki. Uluslararası" şeklinde sözler söylediği anlaşılmaktadır. Başvurucunun Balyoz davasıyla ilgili olarak bunun dışında bir beyanının bulunmadığı görülmektedir (bkz. § 34).

135. "Balyoz'un Anlamı" başlıklı yazı ise ulusal ölçekte yayın yapan Star gazetesinde yayımlanmıştır. Anılan gazetenin FETÖ/PDY'nin yayın organlarından biri olduğuna dair iddia bulunmamaktadır. Öte yandan anılan yazının yayımı 2010 yılında gerçekleşmiştir. Soruşturma makamlarının bu dönemde FETÖ/PDY'nin bir suç örgütü olduğuna ve bunun kamuoyunca bilindiğine dair bir tespit ve iddiası mevcut değildir. Aksine soruşturma makamları başvurucunun bu yapılanmanın illegal yönünü 2013 yılının son döneminde gerçekleşen -ve FETÖ/PDY'nin gerçek amacının ortaya çıktığı belirtilen- "17-25 Aralık soruşturmaları"ndan sonra bilebilecek konumda olduğunu ileri sürmektedirler (bkz. § 25). 32 Başvuru Numarası Karar Tarihi: 2016/23672 : 11/1/2018

Soruşturma makamlarını, anılan soruşturmaların başlamasından üç yıl önce yazılmış ve yazıldığı dönemde ülke gündeminin ilk sıralarında yer alan güncel bir davaya ilişkin yazının FETÖ/PDY'nin amaçları doğrultusunda kaleme alındığı kanaatine sevk eden olgusal temeller ortaya konulmamıştır. Kaldı ki aynı dönemde yazılı ve görsel medyada söz konusu davaya ilişkin lehte ve aleyhte çok sayıda haber, yazı ve yoruma yer verilmiştir. Başvurucu hakkında anılan yazının yazıldığı dönemde ve sonrasında soruşturma açıldığına dair bir bilgi ve belge de bulunmamaktadır.

136. Tutuklama kararında başvuru Can Erzincan TV'de yayımlanan programdaki konuşmasıyla darbe yapılması için kamuoyu oluşturmaya çalıştığı ve açıkça darbe çağrısında bulunduğu da ileri sürülmüştür. Bu suçlamaya gerekçe olarak "... Türkiye Devletinin içinde de muhtemelen bütün bu gelişmeleri dış dünyadan daha fazla belgeleyen, izleyen bir başka da yapı var. Yani onun ne zaman torbadan yüzünü çıkaracağını, nasıl çıkacağı da belli değil... 11 şeklindeki sözleri gösterilmiştir (bkz. § 25).

137. Bu programın yayımlanmasının ertesi günü askeri bir darbe teşebbüsü gerçekleşmiştir. Tutuklama kararında bu durum, suça konu edilen ve darbe çağrısı olarak nitelendirilen sözleri söylerken başvuru darbe teşebbüsünü önceden bildiğinin göstergesi olarak kabul edilmiştir (bkz. § 25).

138. Buna karşılık başvuru darbe olacağını bilmediğini ve darbe çağrısı yapmadığını, sözlerinin bağlamından kopartılarak suçlamaya konu edildiğini, konuşmada geçen "yapı" ile kastettiğinin devlet organları olduğunu savunmaktadır (bkz. § 36).

139. Başvurucunun A.N.I. ile birlikte sunuculuğunu yaptığı "Özgür Düşünce" adlı bu programda, farklı konularda Hükumete yönelik ağır eleştirilerin dile getirildiği ve özellikle Hükümetin hukuka uymadığının vurgulandığı görülmektedir. Söz konusu programda, A.N.I. ile programa konuk olarak katılan A.H.A. arasında Hükümetin bazı mensupları ve üst düzey bürokratların konuşmalarının kimi ülkeler tarafından yasa dışı telefon veya ortam dinlemesi yoluyla kayıt altına alınıp İnternet üzerinden yayımlandığının konuşulduğu bir sırada başvuru -araya girerek- diyaloga katılmıştır. Başvuru öncelikle dinlemelerin sadece teknolojik imkanlar kullanılarak yapılmamış olabileceğini , -mevcut siyasal yönetimi kastederek- hukuk dışı yöntemlerle devletin ele geçirilmesinin mümkün bulunmadığını belirtmiş ve sonrasında suça konu edilen sözleri sarf etmiştir (bkz. § 34).

140. Başvurucunun sarf ettiği sözlerin içeriği ve bağlamı, anılan sözler öncesinde ve sonrasında diğer konuşmacılar ile başvuru tarafından dile getirilen hususlar bir bütün olarak değerlendirildiğinde; bu sözlerin -tereddütsüz bir şekilde- darbe çağrısı olarak nitelendirilmesi ve başvurucunun bunları ertesi gün gerçekleşecek olan darbe teşebbüsünü bilerek kamuoyunu buna hazırlamak amacıyla söylediğinin kabul edilmesi zordur. Aksi durumda kullanılan sözlere, objektif bir gözlemcinin verebileceği anlamın ötesinde anlamlar yüklenmesi sonucu doğabilir (bkz. § 224). Nitekim programdaki konuşmalarda Hükümetin, iki yıl sonra yapılacak seçimlerde veya seçim öncesinde iktidar partisinden bir kısım milletvekilinin bir başka siyasetçiyle birlikte yeni bir parti kurması sonucunda değişebileceğine yönelik öngörülerde bulunulmuştur (bkz. § 34).

141. Öte yandan suçlamaya konu sözlerin bir televizyon programında ve canlı yayın sırasında söylendiğinin, böyle bir ortamda kullanılan ifadelerin kamuya duyurulmadan önce yeniden formüle edilmesi veya değiştirilmesi ya da geri alınması imkanının bulunmadığının da gözetilmesi gerekir (bkz. § 225).

142. Anılan hususlar dikkate alındığında başvurucunun suça konu sözleri darbe teşebbüsünün ortamını hazırlamak amacı la söylediğinin olgusal temellerinin soruşturma makamlarınca ortaya konulmadığı görülmektedir. 33 Başvuru Numarası Karar Tarihi : 2016/23672 : 11/1/2018

143. Tutuklama kararında -Can Erzincan TV'de darbe teşebbüsünden bir gün önce yayımlanan program dışında da- başvurucunun FETÖ/PDY'nin yayın organlarında ve bu örgütün amaçlarına uygun bir şekilde sürekli olarak beyanda bulunmak suretiyle darbe teşebbüsüne zemin hazırladığı belirtilmiştir. Ancak tutuklama kararında ve iddianamede, başvurucunun hangi basın yayın organlarındaki hangi yazı ve konuşmalarının bu suçlamaya konu edildiğine ilişkin bir açıklamada bulunulmamıştır.

144. Tutuklama kararında kuvvetli suç şüphesinin varlığına ilişkin olarak ayrıca başvurucunun çeşitli medya organlarında yazdığı yazılarla (Hangi yazılar olduğu belirtilmemiştir.) FETÖ/PDY'nin amacı doğrultusunda hareket ettiği ifade edilmiştir. Bu kapsamda iddianamede, başvurucunun kendisine ait internet sitesinde 20/7/2016 tarihinde yayımladığı "Türbülans" başlıklı yazısına atıf yapılmıştır.

145. Anılan yazı incelendiğinde başvurucunun darbe girişiminin sadece FETÖ/PDY mensuplarınca gerçekleştirildiği hususundaki kuşkularını ifade ettiği , ayrıca darbe teşebbüsü sonrası alınan tedbirleri eleştirdiği görülmektedir. Darbe teşebbüsü sonrasında teşebbüsün kaynağına ve teşebbüs sırasında başka unsurların da FETÖ/PDY ile birlikte hareket etmiş olabileceğine ilişkin görüşlerin yazının yayımlandığı dönemde kimi çevrelerce de dile getirildiği bilinmektedir. Kamu makamlarının değerlendirmelerinden ve çoğunluğun görüşünden farklı olan görüşlerin, görüşü ifade edenin amacından hareketle bir suça konu edilebilmesi için, bu amacın -ifadelerin içeriğinin dışında- somut olgularla ortaya konulması gerekir. Buna karşılık soruşturma makamlarınca, başvurucunun suça konu edilen yazıyı yazarken FETÖ/PDY'nin amacı doğrultusunda hareket ettiğine ilişkin kanaat oluşmasını sağlayacak nitelikte olguların varlığı gösterilememiştir (bkz. § 25).

146. Başvurucunun yukarıda belirtilen eylemlerinin FETÖ/PDY'nin amaçları doğrultusunda gerçekleştirildiğine ve bu yapılanmayla irtibatının bulunduğu ilişkin olarak bir tanığın soyut anlatımlarına, başvurucunun evinde yapılan

aramada 1 Amerikan doları banknotun bulunmasına, FETÖ/PDY mensubu yargı ve kolluk görevlilerince yürütüldüğü belirtilen bir soruşturmaya dahil edilmeyişine, bazı kişilerle yaptığı -zamanı ve içeriği belirtilmeyen- telefon görüşmelerine ve Bank Asyada hesabının olmasına dayanılmıştır (bkz. § 34). Bununla birlikte başvurunun banknot, hesap, soruşturmaya dahil edilmeme ve telefon görüşmelerine ilişkin hayatın olağan akışına uygun olan savunmasının aksini ortaya koyacak somut bir olgu belirtilmemiştir. Tanık anlatımında ise başvurunun somut bir eylemine dair bir bilgiye yer verilmemiştir.

147. Son olarak Cumhuriyet savcısı esas hakkında mütalaasında suç işlendiğine dair delil olarak "Bylock" üzerinden yapılan bazı yazışmalara da dayanmıştır (bkz. § 38). Anılan yazışmaların başvuru dışındaki kişiler arasında yapıldığı anlaşılmaktadır. Yazışmalarda başvurucuyla ilgili bazı ifadelere yer verilmiştir. Bununla birlikte somut olayın koşulları ve başvuru hakkında kullanılan ifadelerin içeriği dikkate alındığında bunların tek başına suç şüphesini gösterir kuvvetli bir belirti olarak değerlendirilmesi mümkün görülmemiştir.

148. Bu itibarla Hakimliğin ortaya koyduğu gerekçeler kapsamında somut olayda "suç işlendiğine dair kuvvetli belirti"nin yeterince ortaya konulmadığı sonucuna varılmıştır.

149. Varılan bu sonuç karşısında tutuklama nedenlerinin bulunup bulunmadığına, tutuklamanın ölçülü olup olmadığına ve başvurunun tutuklamanın hukuki olmadığına yönelik diğer iddialarının ayrıca incelenmesine gerek görülmemiştir.

150. Açıklanan gerekçelerle suç işlendiğine dair kuvvetli belirtiler ortaya konulmadan başvuru hakkında tutuklama tedbirinin uygulanmasının, kişi hürriyeti ve güvenliği hakkına ilişkin olarak olağan dönemde Anayasa'nın 19. maddesinin üçüncü fıkrasında yer alan güvencelere aykırı olduğu sonucuna varılmıştır. 34 Başvuru Numarası Karar Tarihi : 2016/23672 : 11/1/2018

151. Bununla birlikte anılan tedbirin olağanüstü dönemlerde temel hak ve özgürlüklerin kullanımının durdurulmasını ve sınırlandırılmasını düzenleyen Anayasa'nın 15. maddesi kapsamında meşru olup olmadığının incelenmesi gerekir.

iv. Anayasa'nın 15. Maddesi Yönünden

152. Anayasa'nın 15. maddesine göre savaş, seferberlik, sıkıyönetim veya olağanüstü hallerde temel hak ve özgürlüklerin kullanılmasının kısmen veya tamamen durdurulabilmesi ve bunlar için Anayasa'nın diğer maddelerinde öngörülen güvencelere aykırı tedbirler alınabilmesi mümkündür. Ancak

Anayasa'nın 15. maddesi, bu hususta kamu otoritelerine sınırsız bir yetki tanımamaktadır. Anayasa'nın diğer maddelerinde öngörülen güvencelere aykırı tedbirlerin Anayasa'nın 15. maddesinin ikinci fıkrasında sayılan hak ve özgürlüklere dokunmaması, milletlerarası hukuktan doğan yükümlülüklere aykırı bulunmaması ve durumun gerektirdiği ölçüde olması gerekir. Anayasa Mahkemesince Anayasa'nın 15. maddesine göre yapılacak inceleme bu ölçütlerle sınırlı olacaktır. Mahkeme bu incelemenin usul ve esaslarını ortaya koymuştur (Aydın Yavuz ve diğerleri §§ 192-211, 344).

153. Kişi hürriyeti ve güvenliği hakkı savaş, seferberlik, sıkıyönetim ve olağanüstü hal gibi olağanüstü yönetim usullerinin benimsendiği dönemlerde Anayasa'nın 15. maddesinin ikinci fıkrasında yer alan dokunulması yasaklanan çekirdek haklar arasında değildir. Dolayısıyla bu hak yönünden olağanüstü hallerde Anayasa'daki güvencelere aykırı tedbirler alınması mümkündür (Aydın Yavuz ve diğerleri, § § 196, 345).

154. Ayrıca anılan hakkın milletlerarası hukuktan kaynaklanan yükümlülük olarak insan hakları alanında Türkiye'nin taraf olduğu uluslararası sözleşmelerden özellikle Medeni ve Siyasi Haklara İlişkin Uluslararası Sözleşme'nin (MSHUS) 4. maddesinin (2) numaralı ve AİHS'in 15. maddesinin (2) numaralı fıkralarında ve bu Sözleşme'ye ek protokollerde dokunulması yasaklanan çekirdek haklar arasında olmadığı gibi somut olayda başvurusunun kişi hürriyeti ve güvenliği hakkına yapılan söz konusu müdahalenin milletlerarası hukuktan kaynaklanan diğer herhangi bir yükümlülüğe (olağanüstü dönemlerde de korunmaya devam eden bir güvenceye) aykırı olduğu da saptanmamıştır (Aydın Yavuz ve diğerleri, §§ 199,200, 346).

155. Bununla birlikte kişi hürriyeti ve güvenliği hakkı devletin bireylerin özgürlüğüne keyfi olarak müdahale etmemesini güvence altına alan temel bir haktır (Erdem Gül ve Can Dündar, § 62). Kişilerin keyfi olarak hürriyetinden yoksun bırakılmaması , hukukun üstünlüğüyle bağlı olan bütün siyasal sistemlerin merkezinde yer alan en önemli güvenceler arasındadır. Bireylerin özgürlüklerine yönelik müdahalenin keyfi olmaması, olağanüstü yönetim usullerinin benimsendiği dönemlerde de uygulanması gereken temel bir güvencedir (Aydın Yavuz ve diğerleri, § 347).

156. Tutuklama tedbirinin uygulanması suretiyle bireylerin kişi hürriyeti ve güvenliği hakkına keyfi olarak müdahale edilmemesini sağlayacak güvencelerin başında suç işlendiğine dair belirtinin ortaya konulması gelmektedir. Suç işlendiğine dair belirtinin bulunması, tutuklama tedbiri için ön koşul olduğundan aksi durumun kabulü, kişi hürriyeti ve güvenliği hakkına ilişkin tüm güvencelerin anlamsız hale gelmesi sonucunu doğurur. Dolayısıyla la -hangi nedenle benimsenmiş olursa olsun- olağanüstü yönetim usullerinin uygulandığı

dönemlerde de kişilerin suç işlediklerine dair belirti bulunmadan tutuklanmaları "durumun gerektirdiği ölçüde" bir tedbir olarak kabul edilemez.

157. Somut olayda Anayasa Mahkemesince, soruşturma makamlarının suç işlediğine dair belirtileri somut olgularla ortaya koymadan başvuru hakkında tutuklama tedbirine başvurdukları sonucuna varılmıştır (bkz. § 148). Bu itibarla "olağanüstü hal" döneminde (35 Başvuru Numarası Karar Tarihi : 2016/23672 : 11/1/2018) temel hak ve özgürlüklerin kullanımının durdurulmasını ve sınırlandırılmasını düzenleyen Anayasa'nın 15. maddesinin, başvuru hakkındaki kişilerin hürriyeti ve güvenliği hakkında yönelik Anayasa'nın 19. maddesinin üçüncü fıkrasında belirtilen güvencelere aykırı bu müdahaleyi meşru kılmadığı değerlendirilmiştir.

158. Açıklanan gerekçelerle -Anayasa'nın 15. maddesiyle birlikte değerlendirildiğinde de- başvuru hakkındaki kişilerin hürriyeti ve güvenliği hakkının ihlal edildiğine karar verilmesi gerekir.”

Görüldüğü gibi dosyada “iddia” diye sunulan delillerle benim “tutuklanamayacağım,” beni tutuklayanların Anayasa'nın 19. maddesinin 3. fıkrası gereği anayasal suç işlediği ortaya konmuş bulunuyor.

Anayasa Mahkemesi Anayasayı korumakla yükümlüdür. Beni de bu kararıyla Anayasayı ihlâl edenlere karşı koruyor. Mahkemeniz de bu kararı kabul ederek beni tahliye ediyor, devlet tazminat ödüyor.

İddialar ve dosya tıpatıp aynı olduğu halde savcı benim için nasıl “müebbet” hapis isteyebilir? Bir hukuk devletinde, anayasal düzenin hüküm sürdüğü kabul edilen bir ülkede bu nasıl mümkün oluyor?

Üstelik tutuklanmam sadece Anayasa'nın 19. maddesinin 3. fıkrası gereği değil, 26. ve 28.maddeleri gereğince de ihlâl sayılıyor. Yargı bana zulüm ederken Anayasayı delik deşik ediyor.

Hala da delik deşik etmeye devam etmek isteyenler var.

Sayın Heyet,

Diğer iki Anayasa maddesi ile ihlâl gerekçelerini de Anayasa Mahkemesi Genel Kurulu Kararı'ndan anımsatayım:

(2) İlkelerin Olaya Uygulanması

229. Başvurucuya soruşturma mercilerince yöneltilen sorular ve hakkında verilen tutuklama kararının gerekçelerine bakıldığında başvurucunun esas olarak yazıları ve konuşmaları nedeniyle suçlandığı görülmektedir.

Bu bağlamda başvuru hakkında uygulanan tutuklama tedbirinin bu yazı ve konuşmaların içeriğinden bağımsız olarak kişi hürriyeti ve güvenliği hakkı yanında ifade ve basın özgürlüklerine yönelik de bir müdahale oluşturduğu anlaşılmaktadır (Benzer yöndeki değerlendirme için bkz. Erdem Gül ve Can Dündar, § 92).

230. Kişi hürriyeti ve güvenliği hakkıyla ilgili olarak ileri sürülen tutuklamanın hukukiliğine ilişkin iddia yönünden yapılan değerlendirmede müdahalenin kanun tarafından öngörülme koşulunu sağladığı sonucuna varılmıştır (bkz. § 128).

İfade ve basın özgürlüklerinin ihlal edildiğine ilişkin iddia yönünden bu sonuçtan ayrılmayı gerektiren bir durum bulunmamaktadır.

231. Diğer taraftan milli güvenliğe aykırı faaliyetlerde bulunduğu ve darbe teşebbüsünün arkasındaki yapılanma olduğu belirtilen FETÖ/PDY'nin amaçları doğrultusunda yazılar yazdığı ve konuşmalar yaptığı iddiasıyla başvuru hakkında tutuklama tedbiri uygulanmıştır. Dolayısıyla başvurucunun ifade ve basın özgürlüklerine Anayasa'da belirtilen sebeplere bağlı kalınarak meşru amaçla müdahalede bulunulduğu sonucuna ulaşılmıştır.

232. Müdahalenin ihlal oluşturmaması için sadece kanuni dayanağın ve meşru amacın bulunması yeterli değildir. Başvurucuya uygulanan tutuklama tedbirinin ifade ve basın özgürlüklerinin ihlalini oluşturup oluşturmadığının değerlendirilmesi için somut olanın demokratik toplum düzeninde gerekli olma ve ölçülülük koşulları yönünden de incelenmesi gerekir. Anayasa Mahkemesi bu incelemeyi tutuklama süreci ve tutuklama kararının gerekçesi üzerinden yapacaktır.

233. Tutuklamanın hukukiliğine ilişkin olarak yukarıda yapılan tespitler dikkate alındığında (bkz. § § 129-149) ve isnat edilen suçlamalara dayanak olarak gösterilen temel olgunun başvuruya konu yazılar ve konuşmalar olduğu gözetildiğinde hukukilik artını sağlamayan tutuklama gibi ağır bir tedbir, ifade ve basın özgürlükleri bakımından demokratik bir toplumda gerekli ve ölçülü bir müdahale olarak kabul edilemez.

234. Ayrıca suça konu yazıların yayımlandığı ve konuşmaların yapıldığı dönemde kamuoyunun bir kesiminin dile getirdiğine benzer görüşleri başvurucunun da yazılarında ve konuşmalarında ifade etmesi nedeniyle

hakkında tutuklama tedbirine baş vurularak ifade ve (46 Başvuru Numarası Karar Tarihi : 2016/23672 : 11/1/2018)

basın özgürlüklerine müdahale edilmesinin hangi "zorlayıcı toplumsal ihtiyaç"tan kaynaklandığı ve demokratik toplum düzeninde neden gerekli olduğu somut olayın özelliklerinden ve tutuklama kararının gerekçelerinden anlaşılamamaktadır.

235. Öte yandan demokratik toplum düzeninde gerekli olma ve ölçülülük değerlendirmesi yapılırken ifade ve basın özgürlüklerine yapılan müdahalelerin başvuru ve genel olarak basın üzerindeki muhtemel "caydırıcı etkisi" de dikkate alınmalıdır (Ergün Poyraz (2), § 79; Erdem Gül ve Can Dündar, § 99). Başvuru konusu olayda tutuklama gerekçelerinde, yayımlanan yazılar ve Can Erzincan TV'de yapılan konuşmalar dışında herhangi bir kayda değer somut olgu ortaya konulmadan başvuru tutuklanmış olmasının ifade ve basın özgürlüklerine yönelik caydırıcı bir etki doğurabileceği de açıktır.

236. Açıklanan gerekçelerle suç işlediğine dair kuvvetli belirtiler ortaya konulmadan temelde yazılarına ve konuşmalarına dayanılarak başvuru hakkında tutuklama tedbirinin uygulanmasının ifade ve basın özgürlüklerine ilişkin olarak olağan dönemde Anayasa'nın 26. ve 28. maddelerinde yer alan güvencelere aykırı olduğu sonucuna varılmıştır.

237. Bununla birlikte anılan tedbirin olağanüstü dönemlerde temel hak ve özgürlüklerin kullanımının durdurulmasını ve sınırlandırılmasını düzenleyen Anayasa'nın 15. maddesi kapsamında meşru ve ölçülü olup olmadığının da incelenmesi gerekir.

iv. Anayasa'nın 15. Maddesi Yönünden

238. İfade ve basın özgürlükleri savaş, seferberlik, sıkıyönetim ve olağanüstü hal gibi olağanüstü yönetim usullerinin benimsendiği dönemlerde Anayasa'nın 15. maddesinin ikinci fıkrasında yer alan dokunulması yasaklanan çekirdek haklar arasında değildir. Dolayısıyla bu özgürlükler yönünden olağanüstü hallerde Anayasa'daki güvencelere aykırı tedbirler alınması mümkündür.

239. Ayrıca anılan bu özgürlüklerin milletlerarası hukuktan kaynaklanan yükümlülük olarak insan hakları alanında Türkiye'nin taraf olduğu uluslararası sözleşmelerden özellikle MSHUS'nin 4. maddesinin (2) numaralı ve Sözleşme'nin 15. maddesinin (2) numaralı fıkralarında ve bu Sözleşme'ye ek protokollerde dokunulması yasaklanan çekirdek haklar arasında olmadığı gibi somut olayda başvuru tutuklanmış olmasının ifade ve basın özgürlüklerine yapılan söz konusu müdahalenin milletlerarası hukuktan kaynaklanan diğer herhangi bir

yükümlülüğe (olağanüstü dönemlerde de korunmaya devam eden bir güvenceye) aykırı olduğu da saptanmamıştır.

240. Bununla birlikte müdahalenin "durumun gerektirdiği ölçüde" olup olmadığının incelenmesi gerekir. Bu kapsamda tutuklamanın hukukiliğine ilişkin olarak yukarıda değerlendirme yapılmış ve suç işlendiğine dair belirti olduğu ortaya konulmadan tutuklama tedbirinin uygulanmasının durumun gerektirdiği ölçüde bir müdahale olmadığı sonucuna varılmıştır (bkz. §§ 155-157). Somut olayın koşulları dikkate alındığında ifade ve basın özgürlükleri yönünden bu sonuçtan ayrılmayı gerektiren bir durum bulunmamaktadır.

241. Bu itibarla "olağanüstü hal" döneminde temel hak ve özgürlüklerin kullanımının durdurulmasını ve sınırlandırılmasını düzenleyen Anayasa'nın 15. maddesinin, başvurunun ifade ve basın özgürlüklerine yönelik Anayasa'nın 26. ve 28. maddelerinde belirtilen güvencelere aykırı bu müdahaleyi meşru kılmadığı değerlendirilmiştir. 242. Açıklanan gerekçelerle -Anayasa'nın 15. maddesiyle birlikte değerlendirildiğinde- başvurunun Anayasa'nın 26. ve 28. maddeleri bağlamında ifade ve basın özgürlüklerinin ihlal edildiğine karar verilmesi gerekir. “

Sayın Heyet,

Benimle ilgili önemli husus, hatta çok çok önemli husus, Anayasa Mahkemesi Genel Kurul Kararı'nın, daha önce de belirttiğim gibi, 26. Ağır Ceza Mahkemesi esas hakkında mütalaa ertesinde, karar vermek için son karar duruşmasını beklerken açıklanmış olmasıdır.

Tutuklanmama neden olacak bir “kuvvetli belirti” olmadığını karara bağlayan bir Anayasa Mahkemesi Genel Kurulu kararına rağmen 26. Ağır Ceza Mahkemesi “aynı dosya” üzerinden 26 Şubat 2016 tarihinde bana ağırlaştırılmış müebbet verdi.

Aynı delil, aynı iddialar, aynı dosya ile en yüksek mahkeme, Anayasa'nın 19. maddesinin 3. fıkrasının ve Anayasa'nın çiğnenerek benim tutuklandığıma karar verirken, mahkeme nasıl bu karara rağmen, hem beni salıvermez, hem de beni mahkum edebilir? Üstelik de ağırlaştırılmış müebbet, bunu anlayan var ise beri gelsin.

Anayasa Mahkemesi Genel Kurul kararına mahkemeniz uydu.
Uyduğunuz kararın gerekçesini huzurunuzda okudum.
Devlet de tazminat ödedi.

Peki, duruşma savcısı şimdi bunu nasıl yok sayabiliyor?

Bunun hukuksal ve anayasal bir izahı var mıdır?

Sayın Heyet,

Aynı dosya, aynı deliller ama çok farklı, taban tabana zıt kararlardan söz edip duruyorum.

İlla da bana ceza verme peşinde olan bir irade var ise, o da bunu ısrarla duymak istemiyor. Halbuki hukuk var ise, hukuk fırdan geri döndü ise bu dosyadan suç çıkarmak imkansız.

Buna ait Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi Kararını da anımsatayım. Avrupa'nın en yüksek mahkemesi de aynı dosya, aynı deliller üzerinden bu hukuk dışı anlaşılabilir zıtlaşmanın, skandalın altını çiziyor.

AİHM de kararını 20 Mart 2018 tarihinde, 26. Ağır Ceza Mahkemesi, AYM Genel Kurulu'nun ihlâl kararını dikkate almadan garip bir şekilde verdiği ağırlaştırılmış müebbet sonrası, nihai dosya üzerinden veriyor.

20 Mart 2018 tarihinde 13237/17 sayılı kararında benim için, AİHS'nin 5. ve 10. Maddeleri yönünden ihlâl kararı verirken çok önemli hukuksal tespitlerde bulunmuştur.

DAHA ÖNCE VURGULAMIŞTİM;

Anayasa Mahkemesi Genel Kurulunun verdiği karar, ilk derece mahkemesi yargılamasında dosyanın tekemmül ettiği ve karar okunmak üzere davanın ertelendiği tarihte oldu.

AYM Genel Kurul Kararı 11 Ocak 2018 tarihinde açıklandı, 26. Ağır Ceza yukarıda önemli bölümlerini aktardığım kararı yok sayarak, bu karardan yaklaşık bir ay bir hafta sonra beni müebbetle mahkûm etti.

Yani AYM suç işlendiğine dair kuvvetli belirtinin bulunmadığını tekemmül etmiş dosyada **tüm delilleri değerlendirerek** tespit etmiş ve "**suç işlendiğine dair kuvvetli belirti bulunmadığını**" karara bağlamıştı.

26. Ağır Ceza Mahkemesi, AYM kararına direnerek ve anayasal suç işleyerek mahkumiyet kararı verdiği aşamada, dosya kapsamında AYM tarafından değerlendirilmemiş yeni bir olgu, belge, delil bulunmamaktaydı.

AIHM tarafından verilen 20 Mart 2018 tarihli karar da bu yönde yaptığı saptama bakımından çok önem taşıyor.

Bu hüküm AIHM kararının 139. paragrafında bulunmaktadır, aynen okuyorum:

“Mahkeme dosyada, Anayasa Mahkemesi’nin kararının ardından tutuklamanın zemininin değiştiğine dair yeni bir temel veya delil olmadığını gözlemlemektedir.

Bu bağlamda Mahkeme bilhassa HÜKÜMET’in, başvuru sahibi aleyhine güçlü şüphenin dayanağı olarak İstanbul 26. Ağır Ceza Mahkemesi’nin elinde olduğu varsayılan delillerin Anayasa Mahkemesi tarafından incelenen delillerden farklı olduğunu kanıtlamadığını gözlemlemektedir.”

Neymiş?:

AIHM ***“bilhassa HÜKÜMET’in, başvuru sahibi aleyhine güçlü şüphenin dayanağı olarak İstanbul 26. Ağır Ceza Mahkemesi’nin elinde olduğu varsayılan delillerin Anayasa Mahkemesi tarafından incelenen delillerden farklı olduğunu kanıtlamadığını”*** gözlemlemiştir.

BUNLARA RAĞMEN İKİ YIL HAPİS YATTIM, OTUZ YIL ÇALIŞTIĞIM ÜNİVERSİTEDEN ATILDIM, HAFTADA BİR POLİSE İMZA VERİYORUM, YURT DIŞI YASAĞI VAR VE İSTİNAF DA SAVCI YENİDEN MÜEBBET İSTİYOR.

EL İNSAF DİYORUM, NE DİYEYİM...

Hukuk devleti bu mudur?

AIHM kararından alıntılara sırası ile devam edecek olursam;

· **AIHM, AIHS’nin 5.1 maddesinin ihlal edildiğine karar vermiştir.**

129. Paragraf;

“Mahkeme, başvuru sahibinin yargılama öncesi tutuklanması ve tutukluluğunun devam ettirilmesinin Anayasa’nın 19 § 3 Maddesi’ni ihlal ettiğinin Anayasa Mahkemesi tarafından saptandığını (bakınız Anayasa Mahkemesi kararının 150. paragrafı) gözlemlemektedir. Mahkeme varılan bu sonucu, esas yönünden, başvuru sahibinin özgürlüğünden yoksun kılınmasının Sözleşme’nin 5 § 1 Maddesi’ne aykırılık oluşturduğu şeklinde değerlendirmektedir. İşbu davanın kendine özgü koşulları çerçevesinde, mahkeme, Anayasa Mahkemesi’nin kapsamlı bir inceleme sonucu vardığı bulguları desteklemektedir.”

135. Paragraf;

“Mahkeme, Türkiye’deki mevzuat çerçevesinde yargılama öncesi tutukluluk tedbirinin özellikle Anayasa’nın 19. Maddesi ve CMK’nın 100. Maddesi tarafından düzenlendiğini gözlemlemektedir. Bu bağlamda Mahkeme, Anayasa Mahkemesi’nin öncelikle Anayasa’nın 19. Maddesi açısından inceleme yaptığını, ağır ceza mahkemelerinin ise bir kişinin tutukluluğu hususunu öncelikli olarak CMK’nın 100. Maddesi kapsamında değerlendirdiklerini kayda geçmektedir. Bu sebepten dolayı mahkeme, Anayasa Mahkemesi’nin kararında belirtilen gerekçelerle 26. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından verilen kararın, her iki mahkeme tarafından uygulanan ve bilhassa dosyadaki delilleri değerlendirme hususundaki takdir yetkisine ilişkin kriterlerin her ikisinin de geçerli olduğuna işaret ettiğini gözlemlemektedir.

Bu bağlamda, Mahkeme, 26. Ağır Ceza Mahkemesi’nin Anayasa Mahkemesi’nin dosyadaki deliller hakkında değerlendirme yapamayacağına dair görüşünü kabul etmesi mümkün değildir. Aksini savunmak, Anayasa Mahkemesi’nin, başvuru sahibinin başlangıçtaki ve daha sonra devam ettirilen yargılama öncesi tutukluluğunun hukuka uygunluğuna ilişkin şikâyetini, kendisine karşı üretilen delillerin içeriğini dikkate almadan inceleyebileceğini iddia etmek anlamına gelir.”

137. Paragraf;

“Mahkemenin de düzenli olarak teyit ettiği üzere, iç hukuku yorumlamak ve uygulamak öncelikli olarak ulusal makamların, özellikle de mahkemelerin görevi olsa da, Madde 5 § 1 kapsamında iç hukuka riayet edilmemesi Sözleşme’nin bir ihlalidir ve Mahkeme bu sebepten dolayı iç hukuka riayet edilip edilmediğini inceleyebilir ve incelemelidir (bakınız Mooren v. Almanya [GC], No: 11364/03, § 73, 9 Temmuz 2009). Mahkeme bunun yanı sıra bizzat iç hukukun, Sözleşme ve buna dâhil olan sarîh veya zımnî ilkelerle uyumlu olup olmadığını belirlemelidir. Bu son noktaya ilişkin olarak Mahkeme, kişinin özgürlüğünden yoksun kılındığı durumlarda yasal belirlilik genel ilkesinin yerine getirilmesinin özel bir önem taşımakta olduğunu vurgulamaktadır (ibid., § 76). Kişinin özgürlüğünden yoksun kılınması için alınacak herhangi bir kararın “hukuka uygun” ve “kanunlarda yer alan usûller gereğince” olması gerektiğini belirterek Madde 5 § 1 sadece iç hukuka atıfta bulunmamakta olup; Madde 8 ve 11’in ikinci paragraflarındaki “hukuka uygun” ve “kanunlarda yer alan usûllere göre ibarelerinde olduğu gibi, hukukun Sözleşme’nin tüm maddelerinin özünde olan hukuk düzeni ilkesi ile uyumlu olmasını gerektiren hukuk niteliğine atıfta bulunmaktadır. Son olarak ve her şeyden önemlisi, hiçbir keyfî tutuklama Madde 5 § 1 ile uyumlu olamaz, bu bağlamda “keyfilik” kavramı iç hukuka uygunluğun ötesine uzanan bir anlam taşımaktadır. Madde 5 § 1’in (c) alt bendi uyarınca bir kişi hakkında tutuklama kararı verilirken

gösterilen gerekçe, tutukluluğunun keyfi olarak değerlendirilip değerlendirilemeyeceğini belirlemek için önemli bir unsurdur (ibid. 77 79. paragraflar).”

138. Paragraf;

“Anayasa’nın 153 § 1 Maddesi’ne göre Anayasa Mahkemesi kararları “nihai” olduğu, bununla beraber, Mahkeme Koçintar kararında 153 § 6 Madde’ye göre Anayasa Mahkemesi kararlarının tüm yasama, yürütme ve yargı organları için bağlayıcı olduğunu kayda geçirdiği (benzer şekilde bakınız Uzun kararı, 66. Paragrafta alıntı yapıldığı üzere), bu sebepten dolayı Mahkeme’nin görüşüne göre Anayasa Mahkemesi’nin Türkiye’nin anayasal yapısının ayrılmaz bir parçası olduğu ve – Mahkeme’nin daha önce Koçintar kararında kayda geçirmiş olduğu ve Hükümet’in işbu davada Mahkeme önüne açık bir şekilde sunmuş olduğu üzere – Anayasa’nın 19. Maddesi ile Sözleşme’nin 5. Maddesi kapsamındaki kişi hürriyeti ve güvenliği hakkını korumak için cezai soruşturmalar sırasında tutuklanan kişilere etkin bir telafi yolu sunarak önemli bir rol oynadığının açık olduğu (ayrıca bakınız yukarıda atıfta bulunulan Mercan Kararı, 17-30. paragraflar)”

140. Paragrafta AİHM, TC Anayasası’nın 15. Maddesi yönünden de değerlendirme yapmıştır;

“Türkiye tarafından yapılan derogasyona bakıldığında, Mahkeme Anayasa Mahkemesi’nin Türkiye Anayasası’nın 15. Maddesi’nin uygulanabilirliği konusundaki kanaatini ifade ettiğini ve kişilerin bir suçu işlediklerine dair güçlü bir delil olmadığı sürette yargılama öncesi tutuklanmalarının kabul edilmesi halinde kişi hürriyeti ve güvenliği hakkı tarafından sağlanan güvencelerin hiçbir anlam taşımayacağını saptadığını gözlemlemektedir (bakınız Anayasa Mahkemesi kararının 156. paragrafı).

Bunun sonucunda Anayasa Mahkemesi başvuru sahibinin özgürlüğünden yoksun kılınmasının şartların gerektirdiği sıkı zorunluluklar ile orantısız olduğunu saptamıştır. Bu sonuç Mahkeme’nin incelemesi için de geçerlidir. Sözleşme’nin 15. Maddesi ve Türkiye’nin derogasyonu göz önünde bulundurulduğunda, Mahkeme, Anayasa Mahkemesi’nin kararında belirtmiş olduğu gibi, makul şüphe eksikliği sebebiyle “hukuka uygun” olmayan ve “kanunlarda yer alan usûller gereğince” yerine getirilmeyen bir yargılama öncesi tutukluluk tedbirinin mevcut şartların yol açtığı zorunlulukların mutlak bir gereği olduğu söylenemez (bakınız, gerekli değişikliklerin yapılması koşuluyla, yukarıda atıfta bulunulan A. ve Diğerleri, 182-190. paragraflar). Bu bağlamda Mahkeme, Hükümet’in kendisine Anayasa Mahkemesi’nin vardığı sonuçtan uzaklaşmasına ikna edecek herhangi bir delil sunmadığını da ayrıca kayda geçirmektedir.”

141. Paragraf;

“Yukarıda belirtilenlerin ışığında, işbu davada Sözleşme’nin 5 § 1 Maddesi ihlal edilmiştir.”

142. Paragraf

“Mahkeme’nin, Anayasa Mahkemesi kararının ardından Sayın Altan’ın tutukluluğunun devam ettirilmesinin, Anayasa Mahkemesi’nin tutuklulukla ilgili durumlarda yapılan bireysel başvurularda etkili bir telafi mercii olduğu konusunda ciddi şüpheler uyandırdığını vurguladığı;

Ancak, halihazırda, Anayasa Mahkemesi’ne bireysel başvuruda bulunma hakkının özgürlüklerinden mahrum kılınan kişilerin şikâyetleri kapsamında Anayasa’nın 19. maddesi çerçevesinde etkin bir telafi oluşturduğuna dair daha önceki tespitinden uzaklaşmak istemediği, (Koçintar v. Türkiye, 44’üncü madde).

;

Bununla birlikte, Mahkeme’nin, Sözleşme’nin 5’inci maddesi kapsamındaki başvurularda Anayasa Mahkemesi’ne bireysel başvuru sisteminin etkililiğini, bilhassa birinci derece mahkemeleri, özellikle de ağır ceza mahkemelerinde, Anayasa Mahkemesi kararlarının etkisi konusunda oluşan içtihadı ilişkin inceleme hakkını bundan sonra olabilecek gelişmeler ışığında saklı tuttuğu;

Bu açıdan, bu telafi yolunun etkili olduğunu hem teoride hem pratikte kanıtlamanın hükümete düşmekte olduğu” yazılıdır.

· AİHM, Dosyada bulunan ve “kanıt” diye kullanılan yazı ve konuşmaların AİHM’nin 10. Maddesi koruması altında bulunduğundan bunların suçlama kanıtı olarak kullanılmasının ifade özgürlüğü çerçevesinde kaldığını, bu tespitin Olağanüstü Hal koşulları için de geçerli bulunduğunu saptamıştır.

199. Paragraf;

“Mahkeme ayrıca, Anayasa Mahkemesi’nin 11 Ocak 2018’deki kararında başvuru sahibinin “yazıları ve açıklamaları” nedeniyle tutuklanmasının, “ifade ve basın özgürlüğü haklarının kullanımına bir müdahale” oluşturduğunu saptadığını kayda geçirmektedir. Mahkeme, Anayasa Mahkemesi’nin bilhassa bu saptamasını desteklemektedir.”

207. Paragraf;

“İşbu davada Mahkeme, Anayasa Mahkemesi’nin “başvuru sahibinin görüşlerini ifade etmesi üzerine” başlangıçtaki ve daha sonra devam eden yargılama öncesi tutukluluğuna ilişkin, bunun demokratik toplumda Anayasa’nın 26. ve 28 Maddeleri’nin amaçları doğrultusunda gerekli ve orantılı olarak değerlendirilemeyecek ciddi bir tedbir oluşturduğu sonucuna vardığını gözlemlemektedir. İlgili hâkimlerin başvuru sahibinin özgürlüğünden yoksun

kılınmasının acil bir toplumsal ihtiyacı karşıladığını göstermediğini saptayarak, Anayasa Mahkemesi başvuru sahibinin tutukluluğunun yazılar ve yorumları dışında herhangi bir başka somut delile dayanmadığı sûrette bunun ifade ve basın özgürlüğü üzerinde ürkütücü bir etkisi olabileceği kanaatine varmıştır (bakınız 38. paragrafta belirtildiği üzere).”

209. Paragraf;

*“Bu arka plan çerçevesinde, Mahkeme üçüncü tarafların Türkiye’de terörle mücadele kanununun savcılar ve yetkili mahkemeler tarafından yorumlanması hususunda genel bir sorunun varlığına vurgu yaptıklarını kayda geçirmektedir. Üçüncü taraflar, gazetecilerin kamu yararını ilgilendiren konular hakkında çalıştıkları için sıkça tutuklama gibi ciddi tedbirlere maruz kaldıklarını belirtmişlerdir. Mahkemenin bu bağlamda **şiddet teşvik içermeyen görüşlerin ifade edildiği** durumlarda – bir başka deyişle, şiddet eylemlerine başvurmayı savunmadıkları, taraftarlarının amaçlarına ulaşması için terör eylemlerinin yapılmasını gerekçelendirmedikleri ve belirli kişilere karşı köklü ve irrasyonel bir nefret aşılayarak şiddeti teşvik ettikleri şeklinde değerlendirilmedikleri müddetçe – Sözleşme’nin Tarafı Olan Devletlerin kamuoyunun bu kişiler tarafından bilgilendirilme hakkının, Madde 10 § 2’de belirtilen toprak bütünlüğünün korunması ve ulusal güvenlik ya da kamu düzeninin bozulmasını ve suçu önlemek gibi gerekçelere atıfta bulunularak dahi **kısıtlayamayacağını** tutarlı bir şekilde belirtmiş olduğunu kayda geçirmektedir (bakınız Sürek v. Türkiye (NoÇ 4) [GC], No: 24762/94, § 60, 8 Temmuz 1999, ve Şık, yukarıda atıfta bulunulduğu üzere, § 85).”*

210. Paragraf;

“Mahkeme kendisine sunulan davaların koşullarını, özellikle de Türkiye’nin darbe girişiminin ardından karşılaştığı zorlukları göz önünde bulundurmaya hazırdır. Darbe girişimi ve diğer terör eylemleri açık bir şekilde Türkiye’de demokrasiye karşı büyük bir tehdit oluşturmuştur. Bu bağlamda Mahkeme, Anayasa Mahkemesi’nin Türkiye’nin çok sayıda terör örgütünün saldırısı altında olduğu bir dönemde gerçekleşen darbe girişiminin ülkeyi daha da savunmasız hale getirdiğine yönelik yaptığı saptamaya, diğer unsurlarla birlikte, ciddi bir önem vermektedir (bakınız 80 paragrafta belirtildiği üzere).

*Ancak, Mahkeme demokrasinin başlıca özelliklerinden birisinin sorunları kamusal tartışmalarla çözüme imkânının sunulması olduğu kanaatinde. Mahkeme pek çok fırsatta demokrasinin ifade özgürlüğü sayesinde geliştiğini de vurgulamıştır (bakınız, diğer makamlarla birlikte, Türkiye Birleşik Komünist Partisi ve Diğerleri v. Türkiye, 30 Ocak 1998, § 57, Yargılama ve Karar Raporları 1998I; Centro Europa 7 S.r.l. ve Di Stefano v. İtalya [GC], No: 38433/09, § 129, AİHM 2012; ve Demokratik Toplum Partisi (DTP) ve Diğerleri v. Türkiye, No: 3840/10 ve diğer 6 başvuru, § 74, 12 Ocak 2016). Bu bağlamda, **“bir ulusun***

hayatını tehdit eden bir olağanüstü hâl durumunun” olması, bir demokratik toplum kavramının merkezinde olan kamuoyu tartışmalarında özgürlüğünün kısıtlanması için bir gerekçe olarak gösterilmemesi gerekmektedir.

Mahkemenin görüşüne göre olağanüstü hâl durumlarında bile – ki, Anayasa Mahkemesi’nin saptamış olduğu üzere, temel hakları güvence altına alarak normal rejimin yeniden tesis edilmesini amaçlayan yasal bir rejimdir (80. Paragrafta belirtildiği üzere) – Sözleşmeye Taraf Olan Devletlerin alınan her türlü tedbirin demokratik düzeni kendisine yönelik tehditlerden korumayı amaçlaması gerektiğini ve çoğulculuk, hoşgörü ve açık fikirlilik gibi demokratik toplumun değerlerini korumak için elden gelen her türlü çabanın gösterilmesi gerektiğini akıllarında bulundurmalıdır”

211. Paragraf;

“Bu bağlamda, Mahkeme, hükümetlere yönelik eleştirileri ve bir ülkenin liderlerince milli çıkarları tehdit edici olarak nitelenen bilgileri yayımlamanın bir terör örgütüne üye olmak ya da yardım etmek, hükümeti ve Anayasal düzeni devirmeye çalışmak, ya da terör propagandası yapmak gibi ciddi suçlamalarla ceza davası açılmasını gerektirmediğini düşünmektedir.

Ayrıca, bu tür ciddi suçlamaların yöneltildiği bir durumda bile tutuklamaya, diğer tüm tedbirlerin yargılamanın düzgün yürütülmesini tamamiyle temin edemeyeceği anlaşıldığında sadece istisnai bir son çare yöntemi olarak başvurulmalıdır. Böylesi bir durum söz konusu değilse, ulusal mahkemelerin yorumu kabul edilebilir görülemez”

212. Paragraf;

“Mahkeme ayrıca eleştirel görüş ifade eden kişilerin tutuklanmasının, mevcut başvuruda olduğu gibi, özgürlükten yoksun kılmayı içeren bir tedbirin uygulanmasının sivil toplumu sindirip eleştirel sesleri bastırmak suretiyle ifade özgürlüğü üzerinde kaçınılmaz olarak ürkütücü etkisi olacağı nedeniyle (bakınız, benzer şekilde, Anayasa Mahkemesi kararının 235. paragrafı), hem tutuklananların kendileri hem de bir bütün olarak toplum açısından olumsuz sonuçlar doğuracağını kayda geçirmektedir. Mahkeme ayrıca böylesi bir ürkütücü etkinin tutuklu kişi daha sonra serbest bırakılsa bile ortaya çıkabileceğini kayda geçirmektedir (bakınız yukarıda geçen Şık kararı, § 83).

213. Paragraf;

“Son olarak, Türkiye’nin derogasyonu konusunda, Mahkeme bu kararın 140. paragrafına atıfta bulunmaktadır. 15. maddenin Sözleşme’nin 5 (1) maddesi uyarınca uygulanmasına dair değerlendirmesini değiştirmesini gerektiren güçlü bir neden olmadığından, Mahkeme bu değerlendirmelerin 10. Madde çerçevesinde yaptığı incelemesine yönelik olarak da geçerliliğini koruduğunu belirtir.”

214.Paragraf;

“Yukarıda belirtilenler ışığında, Mahkeme Sözleşme’nin 10. Maddesi’nin ihlal edildiğine hükmetmektedir.”

Sayın Heyet,

Eğer hukuk var ise, önünüzdeki aynı dosyayı mevcut haliyle inceleyerek, Türkiye’nin ve Avrupa’nın en yüksek mahkemelerinin verdiği kararlar ışığında verilecek karar bellidir. Bu beraatten başka bir şey olamaz.

Ama savcı, suçsuz insanları suçluymuş gibi göstermek isteyen; Boş yere hapishanelerde yatıran; Ardından da ‘haklıyız’ demek için ‘hukuksuz hükümler’ veren utandırıcı bir geleneği sürdürmek istiyor.

Eğer yeniden açıkça bir hukuksuzluk söz konusu olacak ise o zaman da yapılacak fazla bir şey kalmıyor.

Hukuksuz kaba bir gücün karşısında ne yapılır ki?

Dillerim, hukuk firardan dönmüştür ve bu zulüme son verir.